

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra MOD

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 230.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000373056/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

Men nu er hine Dekretaler
 tiisammen ikke værd en Daler,
 ej værd en Styver blot;
 de er ej Love nu, men Drømme,
 ej nogen mer de skal fordømme, —
 men det — ja, det er ogsaa meget godt.

Denne Vises Forfatter var en ung Baccalaureus, hvis Navn, efter dens Afsyngelse, blev udraabt med megen Berømmelse; man kaldte ham Tilio. Lidt efter begyndte man at synge en anden Vise, og saa var Tilio glæmt. —

Det lod imidlertid, som om samme Tilio ogsaa selv hurtig glæmte sin flygtige Berømmelse. Han faldt hen til Ensomhed og til Tanker, syntes det, der næppe havde noget med Visen at gjøre. — Den unge Student gik i Virkeligheden og følte Skruffelse over hele Begivenheden, han denne Morgenstund havde oplevet. Der var noget, han havde ventet paa, men som var udeblevet; hvori det skulde have bestaaet, var ham dog ganske uklart. Doktor Martins Optræden var vist god nok, tænkte han, og for et Øjeblik siden havde han jo ogsaa selv været meget betaget. Men nu bagefter var det, ligesom en fjærn, vid Udsigt havde lukket sig straks igjen. Det havde ikke ført til noget, eller hvordan det var. — Nu skulde man hjem og spise Frokost — Folk forlod i store Skarer Stedet nu, — og paa den anden Side af Frokosten kunde han saa tydeligt og kjedeligt see denne mærkelige Dag til Ende. Og saa skulde man i Seng, og saa var det ikke mere. — Ja, nu straks efter Frokost skulde der være et Optog igjen, som han for Resten havde haft i Sinde at deltage i; men hvad, det kunde da ikke engang blive nær saa betydningsfuldt som det, Dagen allerede havde bragt.

Han gik helt ene for sig selv, da han, samtidig med nogle Efternølere, vendte tilbage til Byen.

Den unge Baccalaureus fik sin Mad paa sit Kammer hos de Smedefolk, hvor han boede. Da han i Ensomhed havde spist den, syntes Livet ham saa øde, saa han, halvt mod sin Vilje, gik ud forat komme med i dette Optog, som han for nylig havde besluttet ikke at deltage i.

Det var i Gang, da han kom ud paa Collegiegaden. Det samlede sig omkring en stor Bondevogn med tre Heste for,

fra hvilken der vejede noget, der lignede en stor Fane, ud over Hovederne paa Folkemængden. — Han vidste jo godt, hvad det hele betød, han skulde efter Bestemmelsen selv have haft Plads paa Vognen, — og banede sig derfor Vej derhen. Lidt efter sad han deroppe paa Kanten af Bagsmækken.

Vognen var stuvende fuld af Studenter. Fanen var en stor Bandbulle af Lærred, der var anbragt paa en lang Stage. Lærredet var skaaret til, saa det løb ud i en lang Spids, der smeldede i Vinden. Alle paa Vognen var klædt ud, — det skulde han ogsaa have været, — han skulde have forestillet Hieronymus Emser, der havde skrevet imod Luther for nylig: — men det havde han jo da faaet forsømt i sin bedrøvelige Sindsstemning. — Lige foran ham i Vognen laa en Stabel af Emsers Bøger, som man havde faaet samlet sammen, og som nu skulde kjøres ud og brændes. — Paa en anden Stabel Bøger sad en Student, der ikke blot var klædt ud som Doktor Eck, Martin Luthers store Modstander, men ogsaa havde malet sit Ansigt saadan, saaat det i hvert Fald mindede om Eck. Paa en tredje Bunke Bøger sad en Mand, som skulde ligne den papistiske Skribent Ochsenfart. De fleste paa Vognen — undtagen Tilio — bar saadanne kjendte og ilde liidte Ansigter til Skue. En var Hertug Georg af Sachsen. Man havde været i Tvivl, om man turde efterabe Kurfyrstens Fætter; men det var gjort saa utydeligt, saa der skulde megen god Vilje til at falde paa Ligheden. Det syntes dog, som om Folk havde en saadan Vilje, thi der blev idelig trukket og slidt i denne Mands Klæder af Fodgjængerne ved Siden af Vognen, og grove Skjældsord lød til ham, uden at dog Navnet blev nævnt. — Der var ogsaa en Figur paa Vognen, hvis Hovedbedækning ganske tydeligt angav ham som Paven selv. Han sad dog midt inde paa Agefjælen, forat han ikke skulde blive mishandlet af Mængden. — Under idelige Afbrydelser blev der holdt Taler fra Vognen til Forsvar for Paven, Rom, Cølibatet, Bandbulien, Concilierne og meget andet. —

Tilio kjendte godt Programmet: det var Meningen, at Vognen skulde kjøre ud til Pladsen udenfor Elsterporten, hvor nogle af de yngste Studenter — Pennalerne — var satte til at holde Baalet vedlige. Her skulde Vognen endelig stormes af Mængden, — og da var man jo spændt paa, hvordan Slagsmaalet, som næppe vilde kunne undgaaes, skulde løbe af. Her skulde saa tillige Ecks, Emsers og Och-